

відкривається; колективна участь кредиторів; контроль і нагляд за активами або діловими операціями боржника з боку суду або іншого офіційного органу; реорганізація або ліквідація боржника в якості мети провадження.

#### *Література*

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 22.12.2011 р. із змінами і доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 32–33. – Ст. 413.

2. Шак Х. Международное гражданское процессуальное право. – М. : БЕК. – 2001. – 421 с.

3. Mehren A. Trautman D. The Law of Multistate Problems. – Boston, 1965. – P. 843-845.

УДК 346.1:658.13(043.2)

**Кузнецов В. Є., Стрюк К. В.,** студенти,  
Юридичний інститут,  
Національний авіаційний університет, м. Київ  
Науковий керівник: Козирева В. П., к.ю.н., доцент

### **ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВОГО ЛІЗИНГУ**

Договір фінансового лізингу врегульований достатньо детально порівняно з іншими видами договорів. Перше з визначень подано в Законі України «Про фінансовий лізинг», в ст. 1 якого вказано, що за договором фінансового лізингу лізингодавець зобов'язується набути у власність річ у продавця (постачальника) відповідно до встановлених лізингоодержувачем специфікацій та умов і передати її в користування лізингоодержувачу на визначений термін не менше одного року за встановлену плату (лізингові платежі) [3, ст. 1]. В українському законодавстві наявний окремий закон «Про фінансовий лізинг». Втім, значне коло питань урегульоване не законодавством, а судовою практикою, котра часто є суперечливою та норми, що містяться в законодавстві є досить суперечливими.

Так, Закон України «Про фінансовий лізинг» та Податковий кодекс України в п. 14.1.97 містять різні ознаки, оскільки ознаки договору фінансового лізингу, подані в ПКУ, визначають фінансовий лізинг як об'єкт оподаткування. Для мінімізації ризиків визнання договору фінансового лізингу недійсним необхідно, щоб угода відповідала вимогам як Закону України «Про фінансовий лізинг», так і Податкового кодексу України.

Також згідно з вимогами ст. 6 Закону України «Про фінансовий лізинг» договір фінансового лізингу укладається у письмовій формі. Хоча ст. 218 Цивільного кодексу України встановлено, що недодержання сторонами

письмової форми правочину, яка встановлена законом, не має наслідком його недійсність, крім випадків, встановлених законом, отже нібито є імовірність укладання договору фінансового лізингу в усній формі [1, ст. 218]. Необхідно зауважити, що угода фінансового лізингу має містити значну кількість значних умов, тож укладення в усній формі навряд чи можливе на практиці. Навпаки договори фінансового лізингу, як правило, відрізняються від багатьох інших цивільно-правових договорів ширшою регламентацією прав і обов'язків сторін, а простіше кажучи, значно більшими за обсягом.

Найпроблемнішою умовою договору фінансового лізингу, як засвідчила практика, є розмір лізингових платежів. Проблема полягає в тому, що, по-перше, в багатьох випадках договорами фінансового лізингу встановлюється сплата лізингових платежів в еквіваленті іноземної валюти, а по-друге, склад лізингових платежів визначений Законом України «Про фінансовий лізинг». Відповідно до ст. 16 зазначеного закону лізингові платежі можуть включати:

- а) суму, яка відшкодовує частину вартості предмета лізингу;
- б) платіж як винагороду лізингодавцю за отримане у лізинг майно;
- в) компенсацію відсотків за кредитом;
- г) інші витрати лізингодавця, що безпосередньо пов'язані з виконанням договору лізингу [3, ст. 16].

Наведений виключний перелік лізингових платежів суперечить п. 14.1.206. Податкового кодексу України, який фактично розділяє лізингові платежі на дві частини: компенсація вартості предмета лізингу і платіж за користування майном, який належить до процентів [2, п. 14.1.206.]. З метою спрощення спілкування з податковими органами сторонам договору нібито краще дотримуватися термінології Податкового кодексу України, але в такому разі постає ризик визнання відповідних положень договору недійсними. Станом на сьогодні склалася майже однозначна судова практика, згідно з якою наведений перелік лізингових платежів є виключним, хоча і з цієї практики інколи бувають винятки [4, с. 17]. Позиція судових органів з визнання виключності переліку лізингових платежів на практиці призводить до того, що господарські суди часто визнають недійсними умови договорів фінансового лізингу щодо лізингових платежів.

Таким чином, сторонам договору фінансового лізингу необхідно уважно ставитися до формулювання його умов, особливо тих, що стосуються лізингових платежів та брати до уваги не тільки законодавчі акти, але й судову практику.

### *Література*

1. Про фінансовий лізинг: Закон України від 16.12.1997 № 723 // Відомості Верховної Ради.— 1998.— № 16.— Ст. 68.
2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI // Відомості Верховної Ради.— 2011.— № 17.— Ст. 112.
3. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV // Відомості Верховної Ради.— 2003.— № 40.— Ст. 356.
4. Рязанова Н. Стратегія розвитку фінансового лізингу в Україні / Н. Рязанова // Фінансовий ринок України. — 2008. — № 7-8. — С. 17-18.

УДК 349.6(043.2)

**Тимофєєв Д. Ю.**, студент,  
Юридичний інститут,  
Національний авіаційний університет, м. Київ  
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

## **ПОНЯТТЯ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА**

Охорона навколишнього природного середовища є однією з найважливіших сфер сучасного світового та вітчизняного соціально-економічного розвитку суспільства. Вона тісно пов'язана майже з усіма галузями права, впливає на якість життя населення, є важливим видом економічної діяльності держави. Не даремно екологічна функція нині визнана однією з основних функцій Української держави. У зв'язку з цим останнім часом у державі прийнятий Закон України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» [1].

Однак, формування державної політики у галузі охорони навколишнього природного середовища та здійснення заходів, спрямованих на збереження і відновлення екологічної рівноваги, значною мірою залежить від ефективного використання всіх важелів та інструментів господарсько-правового механізму. Без урахування цього аспекту неможливо досягти бажаних результатів як у соціально-економічній сфері, так і в господарсько-правовій.

Статтею 1 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» визначені основні завдання законодавства про охорону навколишнього природного середовища до яких належать: регулювання відносин у галузі охорони, використання і відтворення природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки, запобігання і ліквідації негативного впливу господарської та іншої діяльності на навколишнє природне